

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14Csp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201821
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121201821.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: N. G., U.. X.X.XXXX, R. E. XX, D., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/6, Svidník, 6, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie 1 247,81 EUR a o určenie, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 150 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 3.3.2021 domáhala, aby súd určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX je bezúročný a bez poplatkov a súčasne, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1 247,81 EUR titulom primeraného finančného zadostučinenia. Žalobu odôvodnila tým, že s právnym predchodcom žalovaného - GE Money, a.s. - uzatvorila dňa 16.4.2007 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Právny predchodca žalovaného jej na základe žiadosti poskytol úver vo výške 1 062,21 EUR (32 000 Sk) s 48 mesačnými splátkami vo výške 37,24 EUR (1 122 Sk). Žalobkyňa doposiaľ za účelom splatenia pohľadávky z úverovej zmluvy uhradila sumu vo výške 1 087,56 EUR. Právny predchodca žalovaného dňa 23.9.2009 postúpil pohľadávku na žalovaného. Zmluvu žalobkyňa uzatvorila ako spotrebiteľka s právnym predchodcom žalovaného ako dodávateľom finančnej služby. Žalobkyňa uviedla, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej tiež „ZoSÚ“) obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 tohto zákona, a to okrem iného sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ) a ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ). RPMN vyjadruje celkové ročné náklady na pôžičku a zahrňuje úroky, poplatky aj prípadné poistenie. RPMN má vyjadrovať číslo, ktoré má umožniť spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného úveru. V danom prípade je v úverovej zmluve uvedená RPMN vo výške 28,14 %, avšak reálna výška RPMN je 31,45 %, čo je v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS sa žalobkyňa domnievala, že RPMN, ktorá nezodpovedá skutočnosti a požiadavkám komunitárneho práva na ochranu

spotrebiteľa, je nekalou podmienkou. Keďže ide o nekalú podmienku, je neplatná, a preto ako keby ani nebola v predmetnej zmluve uvedená. Ide o klamlivý, nesprávny a zavádzajúci údaj. Keďže úverová zmluva neobsahuje údaje podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ a podľa § 4 ods. 5 ZoSÚ, nemôže veriteľ požadovať od spotrebiteľa úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z tohto dôvodu je úver poskytnutý v Úverovej zmluve bezúročný a bezpoplatkový. Do pozornosti dala žalobkyňa aj to, že niektoré časti zmluvy sú písané tak malým písmom, že ho nemožno považovať za čitateľné a preto v týchto častiach je zmluva neplatná. K uplatnenému primeraného finančného zadosťučineniu uviedla, že toto má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Zastávala tiež názor, že primerané finančné zadosťučinenie nemôže mať iba symbolický význam a byť v symbolickej výške, nakoľko by tak nebolo ani primeraným ani spravodlivým. Uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia 1 247,81 EUR vyčíslila vychádzajúc z toho, že o sumu 25,35 EUR preplatila predmetný úver nad istinu a pripočítala k tomu výšku pohľadávky, ktorú voči nej žalovaný eviduje ako dlžnú, a to v sume 1 222,46 EUR.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že žalobkyňa nepredložila výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý by spochybňoval jej správnosť. Len tvrdenie o tom, že tento údaj je nesprávny, podľa názoru žalovaného nepostačuje na preukázanie nesprávnosti tohto údaju. Čo sa týka primeraného finančného zadosťučinenia, uviedol, že dodnes nebolo žiadnym súdom konštatované, že úver poskytnutý na základe predmetnej úverovej zmluvy je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nedošlo teda k naplneniu predpokladu § 3 ods. 5 ZoOS, nakoľko žalobkyňa nie je spotrebiteľom, ktorý si na súde s úspechom uplatnil porušenie svojho práva. Podanú žalobu preto v časti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia považoval za podanú predčasne. Požiadavka na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1247,81 EUR je neopodstatnená a v plnom rozsahu nedôvodná. Spôsob výpočtu uplatnenej sumy, kedy žalobkyňa požaduje priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie vo výške, ktorú žalovaný eviduje ako výšku dlhu nemá základ v žiadnom ustanovení zákona. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške dlhu akú eviduje žalobca, avšak dodnes bez akéhokoľvek právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré by túto skutočnosť vyvracalo, je podľa názoru žalobcu s rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný nadobudol pohľadávku z úverovej zmluvy vo viere, že plne spĺňa všetky zákonné požiadavky. Z týchto dôvodov by konajúci súd mal podanú žalobu zamietnuť aj s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 OZ. Žalobkyňa sa preukázateľne dostala do omeškania s plnením svojich zmluvných povinností, kedy opakovane neplnila napriek snahe žalovaného o zmierlivé riešenie jej dlhu. Konanie žalobkyne podľa žalovaného nemožno považovať za morálne a čestné, a preto je absurdné, ak by takémuto konaniu bola poskytnutá súdna ochrana. Nakoľko žalobkyňa boli na základe úverovej zmluvy poskytnuté finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa dobrovoľne neuhradila, priznaním finančného zadosťučinenia žalobcovi, by došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým sa žalobkyňa snaží zneužiť svoje postavenie a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a získať tak pre seba neoprávnený majetkový prospech. V ďalšom texte svojho vyjadrenia žalovaný polemizoval o rozsahu a účele ochrany spotrebiteľa a jej mantineloch.

3. Žalobca nevyužil právo repliky.

4. Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 19.7.2022 a súčasne stranám doručil výpočet hodnoty RPMN z kalkulačky súdneho registra s tým, že umožnil stranám sa k predmetnému listinnému dôkazu vyjadriť.

5. Žalovaný v podaní zo dňa 22.6.2022 uviedol, že v žaloba v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru stojí v zásade na dvoch pilieroch, pričom prvým je neuvedenie sumy, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a druhým je neuvedenie RPMN. Vo vzťahu k prvej vytknutej náležitosti žalovaný poukázal na zodpovedanie tejto otázky ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 9.11.2016 vo veci C-42/15 v súvislosti s uvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká

časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí z 9.11.2016 vo veci C-42/15 ďalej judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t. j. napríklad neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Súdny dvor Európskej únie v predmetnom rozhodnutí ďalej judikoval, že za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúčinnosti a bez poplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017 „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.“ Obdobne Najvyšší súd SR rozhodol v uznesení zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018, v uznesení zo dňa 30.04.2019, sp. zn. 7Cdo/98/2018 a v uznesení zo dňa 23. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017. Podľa názoru žalovaného žalobcom vytknutá absencia takejto náležitosti neobstojí pre určenie bezúčinnosti úveru a právnomu zástupcovi musela byť predmetná judikatúra najvyšších súdnych autorít v tejto otázke v čase podania žaloby dobre známa. Pokiaľ ide o neuvedenie výšky RPMN, tu žalovaný v prvom rade uviedol, že v úverovej zmluve výška RPMN uvedená bola, pričom podstatnou otázkou zostáva, či bola uvedená správne (resp. či je výpočet správny). Žalovaný eviduje tabuľku doloženú žalobkyňou, avšak v rámci doloženia tohto výpočtu nie je zrejmy zdroj a ani bližší popis, akým spôsobom žalobkyňa k predmetnej výške RPMN (31,45 %) dospela. Žalovaný poukázal na voľne dostupnú kalkulačku RPMN, uverejnenú na webovej stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky (<https://www.fininfo.sk/fininfo/fiq/financne-kalkulacky/kalkulacka-rpmn/>), z ktorej po zadaní vstupných údajov uvedených v úverovej zmluve vyplýva, že hodnota RPMN vychádza na 28,36 %. V úverovej zmluve je uvedená RPMN vo výške 28,14 %, teda rozdiel je zanedbateľný a nedosahuje ani výšku jednej štvrtiny percenta (rozdiel 0,22%). O tom, či bol spotrebiteľ zavedený do omylu na základe takto uvedenej výšky RPMN je oprávnený rozhodnúť výlučne súd, podľa názoru žalovaného však nemohol takýto zanedbateľný rozdiel zmeniť správanie spotrebiteľa pri rozhodovaní, či do úverového vzťahu za týchto podmienok vstúpi, alebo nie. Podľa názoru žalovaného by bolo zároveň krajne nespravodlivé, ak by niesol sankciu bezúčinnosti na základe takejto odchýlky, keďže fakticky nemohla takáto skutočnosť žiadnym významným spôsobom ovplyvniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (vychádzajúc pritom z definície spotrebiteľa ako primerane obozretného subjektu). Poukázal opätovne aj na judikatúru SD EÚ, ktorá preferuje proporcionalitu a primeranosť sankcií. Ako uzavrel Súdny dvor EÚ v spomínanom rozsudku SD EÚ (4. výrok) zo dňa 9.11.2019, C-42/15, „článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“; V odôvodnení Rozsudku SD EÚ súdny dvor uvádza:

- bod 63: „Súdny dvor už rozhodol, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (pozri rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C 565/12, EU:C:2014:190, bod 45 a citovanú judikatúru).“;

- bod 69: „Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 68 tohto rozsudku je potrebné konštatovať, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky.“;

- bod 72: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice.“ Na základe uvedeného nemožno prisvedčiť žalobkyňu, že RPMN v úverovej zmluve uvedené nebolo, pričom zanedbateľný rozdiel vo výške RPMN (s poukazom na to, že kalkulačka MF SR nepozná splácanie

v strede mesiaca, ale len na jeho začiatku, či konci, a konečný výpočet RPMN môže byť iný) podľa názoru žalovaného nemohol ovplyvniť rozhodovanie spotrebiteľa a ani ovplyvniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsahu svojho záväzku. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že nie je daný žiaden dôvod pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z predmetnej zmluvy. Keďže základným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je úspech v podanej žalobe podľa osobitného zákona, žalovaný má za to, že pokiaľ žalobca nebude úspešný v požadovanom určení podľa osobitného predpisu, nevznikol mu ani právny nárok na primerané finančné zadosťučinenie a žaloba žalobcu je nedôvodná v celom rozsahu. Pokiaľ by však súd dospel k inému záveru, žalovaný vo vzťahu k požadovanému primeranému finančnému zadosťučineniu uvádza, že tento nárok žalobcu popiera čo do dôvodu, no najmä čo do uplatnenej a ničím konkrétne nezdôvodnenej výšky. V tejto súvislosti žalovaný považuje za právne nesporné, že nemôže byť považovaný za osobu, ktorá by za tvrdené porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala, nakoľko so žalobcom neuzatvoril úverovú zmluvu (túto ani nekoncepoval). Na základe uvedeného preto vzniesol námietku absencie pasívnej vecnej legitímácie. Navyše poukázal na to, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/102/2018 požadovala žalobkyňa zaplatenie sumy 1 287,14 EUR titulom primeraného finančného zadosťučinenia na tom základe, že v konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 11Csp/198/2016 bola úspešná ako spotrebiteľka čo do určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 10Csp/102/2018-47 zo dňa 20.11.2018 tak, že zaviazal žalovaného (taktiež EOS KSI Slovensko, s.r.o.) na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 250 EUR, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/28/2019-83 zo dňa 25.06.2019. Žalovaný navrhol, aby súd na predmetné konanie prihládol, nakoľko môže mať vplyv pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku v tomto konaní. Mal tiež za to, že skoršie rozhodnutie o primeranom finančnom zadosťučinení zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci ohľadom takto uplatneného nároku a súd by mal zamedziť špekulatívnemu zneužívaniu ochrany práv spotrebiteľa. Ďalej poznamenal, že je zarážajúce, ak sa žalobkyňa po uplynutí bez mála 14 rokov od podpisu zmluvy domáha bezúročnosti spotrebiteľského úveru, hoci nárok veriteľa je premlčaný a veriteľ by si ho s poukazom na § 54a OZ nemohol ani len vymáhať, nie to ešte uplatniť na súde. Neexistuje žiadny relevantný právny záujem žalobcu na požadovanom určení, nakoľko zmluvný vzťah je v polohe naturálnej obligácie a aj keď dlh existuje, je reálne nevymáhateľný a pre dlžníka nepredstavuje žiadne riziko teraz, ani v budúcnosti. Podľa názoru žalovaného je takto uplatnený nárok na súde učebnicovým príkladom zneužívania právnych noriem upravujúcich ochranu spotrebiteľa, pričom takémuto konaniu nesmie byť poskytnutá súdna ochrana (čl. 5 CSP), a to aj s poukazom na imperatív dobrých mravov. Zároveň vzniesol námietku premlčania s poukazom na plynutie premlčacej doby, ktorá ak nie je uvedené inak, je trojročná a moment začatia jej plynutia možno pripísať ku dňu nasledujúcemu po podpise úverovej zmluvy. Žalobkyňa totiž netvrdí opak, resp. netvrdí, kedy sa o bezúročnosti dozvedela, pričom sa o tejto skutočnosti musela dozvedieť najneskôr v čase, kedy advokát prevzal právne zastupovanie už v predchádzajúcej veci - t. j. ešte v roku 2016. Je neakceptovateľné a rozporné so zásadou právnej istoty v súkromnoprávných vzťahoch ako takých, ak sa dlžník po uplynutí toľkých rokov domáha určenia bezúročnosti z ukončenej spotrebiteľskej zmluvy. Prijatím výkladu spôsobom ad absurdum by sa mohol spotrebiteľ domáhať bezúročnosti spotrebiteľskej zmluvy ukončenej aj 30 rokov pred podaním žaloby, čo je podľa názoru žalovaného stav nežiaduci a maximálne nekorektný. Aj v prípade, ak bol zákonodarca v tejto otázke nedôsledný a časovo neohraničil možnosť podania žaloby o bezúročnosť spotrebiteľského úveru, je nevyhnutné aby súd túto nedôslednosť suploval rozhodovacou praxou, ktorá bude mať oporu v základných zásadách právneho štátu (právnej istote) ako aj civilného sporového konania, v súlade s princípmi všeobecnej spravodlivosti tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov. K samotnej výške PFZ žalovaný poukázal na praxe tunajšieho súdu (vrátane nadriadeného) a základnú sadzbu primeraného finančného zadosťučinenia 50 EUR a v mimoriadne odôvodnených prípadoch 100 EUR a viac, za individuálneho posúdenia skutočného porušenia, správania sa dlžníka /dodávateľa atď. V ďalšom texte sa žalovaný ešte venoval spôsobu podávania žalôb o primerané finančné zadosťučinenie a ich opakovanému podávaniu z iných dôvodov, ďalej skutočnej funkcii civilného sporového konania a sofistikovanému a šikanóznemu spôsobu podávania žalôb zo strany žalobkyne (resp. spotrebiteľov).

6. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní zotrval na podanej žalobe predovšetkým s poukazom na to, že úverová zmluva neobsahuje správnu výšku RPMN a taktiež sa v nej neuvádzajú úroky a poplatky. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia poukázal na recidívu zo strany žalovaného.

7. Právny zástupca žalovaného zotrval na doterajšej argumentácii žalovaného.

8. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise (na čl. 3 zmluva o úvere a ďalších úverových produktoch zo dňa 16.4.2007, na čl. 4 list žalovaného adresovaný žalobkyni zo dňa 20.6.2016, na čl. 4 rubovej strane platobná história, resp. prehľad platieb k predmetnému úveru, na čl. 6 rubovej strany platobná história k zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX, na čl. 8 potvrdenie o zrážkach zo mzdy žalobkyne za rok 2016, na čl. 9 list žalovaného adresovaný zamestnávateľovi žalobkyne zo dňa 1.4.2014, na čl. 10 list žalovaného adresovaný žalobkyni zo dňa 25.3.2020 a na čl. 36 výpis z kalkulačky RPMN zo súdneho registra), oboznámil sa so žalobou a vyjadreniami žalovaného, ako aj s ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

9. Žalobkyňa uzavrela dňa XX.X.XXXX s právnym predchodcom žalovaného - spoločnosťou GE Money, a.s. - zmluvu o úvere a ďalších úverových produktoch č. XXXXXXXXXXXX. Na základe predmetnej zmluvy právny predchodca žalovaného poskytol žalobkyni úver na sumu 32 000 Sk, t.j. 1 062,21 EUR, a to za nasledovných podmienok cena úveru: 53 856 Sk (1 787,69 EUR), výška mesačnej splátky 1 122 Sk (37,24 EUR), počet splátok 48, dátum prvej splátky 16.5.2007, splatnosť splátok vždy k 16. dňu v mesiaci, ročná percentuálna miera nákladov na úver 28,14 %. Žalobkyňa za účelom splatenia úveru zaplatila doposiaľ sumu 1 087,56 EUR.

Z výpočtu RPMN z kalkulačky v súdnom registri, do ktorej sa zadali vstupné údaje - výška pôžičky 32 000, dátum pôžičky 16.4.2007, počet splátok 48, výška splátky 1 122, deň splátky 16., dátum prvej splátky 16.5.2007 - vyplýva, že celková čiastka, ktorú zaplatí spotrebiteľ pri uvedených podmienkach úveru, je 53 856 Sk a RPMN je v hodnote 32,29 %.

10. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

11. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

13. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (tiež iba „ZoSÚ“) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

14. Podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí⁶⁾ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20080101.html>> obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) meno a adresu spotrebiteľa,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701.html>>, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

15. Podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ zmluva ďalej obsahuje

a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701.html>>,

- b) sankcie za porušenie zmluvy,
- c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
- d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy,
- e) práva spotrebiteľa podľa § 7 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701.html>>.

16. Podľa § 4 ods. 4 ZoSÚ pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

17. Podľa § 4 ods. 5 ZoSÚ od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

18. Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

19. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

21. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

22. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

23. Z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že právny predchodca žalovaného a žalobkyňa uzavreli zmluvu o úvere spotrebiteľského charakteru (spotrebiteľský charakter zmluvy nebol rozporovaný a vyplýva aj z povahy zmluvných strán), žalobkyňa čerpala celkovo finančné prostriedky v sume 1 062,21 EUR a za účelom splatenia úveru vykonala úhrady v celkovej sume 1 087,56 EUR. Súd konštatuje, že uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere vykazuje znaky formulárovej (typovej) zmluvy, ktorej obsah (zmluvné dojednania) spotrebiteľ podstatným spôsobom nie je schopný reálne ovplyvniť. Môže zmluvu po doplnení potrebných údajov (o spotrebiteľovi a poskytnutom úvere) ako celok prijať alebo odmietnuť, nakoľko príprava zmluvy je v celom rozsahu prenechaná veriteľovi. Zmluvné dojednania a obsah zmluvy spotrebiteľ určite žiadnym spôsobom individuálne nedojednávajú, keďže sú vopred predtlačené bez možnosti vpisovania iných podmienok, či ich úpravy.

24. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv.

25. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že zmluva o úvere neobsahuje správne uvedený údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), keď sa v zmluve uvádza jej hodnota 28,14 % a z výpočtu zohľadňujúceho aj deň splatnosti jednotlivých mesačných splátok vyplýva, že hodnota RPMN je vo výške 32,29 %. Čo sa týka závažnosti uvedenia nesprávneho údaja o hodnote RPMN v neprospech spotrebiteľa a dôsledkoch uvedenia nesprávneho údaja, súd má za to, že i oveľa nižší rozdiel v hodnote RPMN v neprospech spotrebiteľa môže zavážiť pri rozhodovaní spotrebiteľa o výhodnosti, či nevýhodnosti úveru v porovnaní s inými úvermi na trhu. S poukazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ (napr. vo veciach sp. zn. C-290/19 a sp. zn. C-377/14) možno konštatovať, že vzhľadom na vysokú mieru ochrany práv spotrebiteľov nesprávne uvedený údaj v neprospech spotrebiteľa je pre účely zákona č. 258/2001 Z.z. v súlade so zásadou ekvivalencie a efektivity potrebné vykladať tak, ako keby ani nebol uvedený, preto je bez ďalšieho potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ. Z judikatúry slovenských súdov pritom navyše vyplýva, že za bezúročný a bezpoplatkový sa považuje aj úver v prípade bagateľného rozdielu medzi správnymi hodnotami RPMN (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 14Csp/54/2019 zo dňa 27.5.2022).

26. Keďže už aj nesprávne uvedený údaj o RPMN má za následok fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd prvým výrokom rozsudku vyhlásil úver z predmetnej úverovej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov.

27. Na margo ostatných sporných bodov týkajúcich sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a absenciu uvedenia úrokov a poplatkov v zmluve) súd poznamenáva, že tieto súd nepovažoval za nosné pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s poukazom na znenie v čase uzavretia zmluvy účinného ZoSÚ.

28. Žalovaným vznesenú námietku premlčania práva spotrebiteľa na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd nepovažoval za dôvodnú, keďže v danom prípade súd sledujúc eurokonformný súlad právnej úpravy premlčania zakotvenej v našom právnom poriadku dospel k záveru, že našou právnou úpravou stanovený režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa ochrany svojich spotrebiteľských práv, a to vzhľadom na relatívne krátku dĺžku všeobecnej premlčacej lehoty a dobu trvania zmlúv dokonca aj ešte v čase trvania právneho vzťahu zo zmlúv. Súdny dvor EÚ v rozhodnutí sp. zn. C-473/00 potvrdil, že uplynutie času v žiadnom prípade nemôže byť skutočnosťou, ktorá by mala znížiť alebo znemožniť ochranu práv spotrebiteľa pred nekalými obchodnými podmienkami podľa čl. 3 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS. Obdobne súd zastáva názor, že i v prípade domáhania sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemôže byť spotrebiteľ limitovaný relatívne krátkymi premlčacími lehotami a v danom prípade súd považoval lehotu, ktorá uplynula od potenciálnej znalosti žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úver (2016) do podania žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti za akceptovateľnú.

29. Čo sa týka samotného primeraného finančného zadostučinenia, zákonnými predpokladmi jeho úspešného uplatnenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

30. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako

slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

31. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

32. Obrana žalovaného bola založená tvrdení o prekážke už rozhodnutej veci a tiež nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Súd nestotožnil ani s jednou z namietaných procesných nedostatkov. K námietke existencie prekážky právoplatne rozhodnutej veci (*res iudicata*), súd objasňuje, že hoci je tu totožnosť strán sporu s predchádzajúcim právoplatne skončeným konaním, totožnosť predmetu konania je iba zdанlivá, nakoľko ide síce opätovne o uplatnené primerané finančné zadosťučinenie z totožného právneho vzťahu strán sporu, avšak uplatneného na základe iných skutkových okolností.

33. Súd mal taktiež za to, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaným subjektom, nakoľko nadobudol práva k pohľadávke zo zmluvy a reálne pristupoval k uspokojovaniu pohľadávky z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a práve voči žalovanému bola žalobkyňa úspešná vo veci určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

34. Súd mal teda na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na právnu úpravu primeraného finančného zadosťučinenia za to, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená práve tým, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola úspešná v tomto konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru voči žalovanému, teda na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch voči žalovanému (porušenie spočívajúce v neuvedení obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere), preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie práve od žalovaného. Súd sa však v rámci úvahy o výške primeraného finančného zadosťučinenia nestotožnil s výškou žalobcom uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia.

35. Súd sa domnieva, že závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa a konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade (absencia povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili (spotrebiteľ preplatil úver nad istinu, hoci je úver bezúročný a bez poplatkov), ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, reflektuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 EUR, ktoré súd považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného.

36. Na dôvažok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

37. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Plný úspech žalobcu v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od

úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanóznny výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.